

COMUNICACIÓ

Manuel Canals i Surís: *Assumpció personalista del sociopolític i nou ordre mundial*

El personalisme és la intuïció bàsica que situa, de manera radical i universal, la defensa de la persona per sobre de qualsevol sistema. El personalisme no és una ideologia política, si bé en pot fecundar.

El personalisme comunitari dels anys 30 (Maritain, Mounier) demana als homes el compromís axiològic pel bé comú social i polític. El sentit dialògic --de comunió personal, del jo-tu--, és el fruit del personalisme polític en la convenció social. El seu fonament en la distinció entre individu i persona vol superar els corrents polítics del moment (feixisme i comunisme) alhora que rebutja l'individualisme del liberalisme.

El nou ordre mundial sembla haver confirmat aquest desig (caiguda del comunisme i rebuig internacional als fenòmens Pinochet i Milosevic). Actualment, però, el context de la globalització i la mundialització econòmica fomenten un neoliberalisme de mercat basat en el pensament únic.

En aquest context el personalisme comunitari té el deure, en el seu vessant d'assumpció del sociopolític, de cercar noves oportunitats dialògals, alhora que ha de cercar un fonament que es reforci en les dimensions socials i polítiques més immediates a la dimensió comunitària: les identitats locals.